

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoCsp/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1318201480
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1318201480.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: K. I. , narodený dňa X.XX.XXXX, trvale bytom P. Z., P. č. XXX/XX, zastúpený spoločnosťou Sidor a partneri, s. r. o., IČO: 52 635 970, Hlohovec, Železničná č. 4/A, za ktorú koná JUDr. Vladimír Sidor, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Bratislava, Pribinova č. 25, zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, Bratislava, Kubániho č. 16, za ktorú koná JUDr. Andrea Cviková, o zaplatenie sumy 2.437,40 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 24. septembra 2019, č.k. 60 Csp 14/2018-184, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 24. septembra 2019, č.k. 60 Csp 14/2018-184, vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.437,40 € s 5 % úrokom z omeškania ročne od 24.10.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku III., ktorým priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania od žalovaného v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, p o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 24.9.2019, č.k. 60 Csp 14/2018-184, I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.437,40 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 24.10.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania od žalovaného v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 28.2.2018, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.437,40 € spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 20.2.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel dňa 28.4.2014 dve zmluvy o revolvingovom úvere, a to č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mu podľa každej z nich žalovaný mal poskytnúť sumu 1.500,- €, z ktorej bola odpočítaná suma 215,75 € na základe dohody o poskytnutí služieb. Žalovaný mu poukázal na účet sumu 1.284,25 € na základe každej zmluvy. Uviedol, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože je v nej nesprávne určená výška RPMN, nakoľko je uvedená nejasným a nezrozumiteľným spôsobom, keďže v bode 5. zmluvy je uvedený iný údaj RPMN ako v bode 6 zmluvy, rovnako že do celkových nákladov spojených s úverom mali byť započítané aj poplatky na základe dohody o poskytnutí služby. Okrem toho výška RPMN nezodpovedá (v jeho neprospech ako spotrebiteľa) skutočnej výške

RPMN, pretože je vypočítaná zo sumy 1.500,- €, hoci v skutočnosti mu podľa každej zo zmlúv bola poskytnutá len suma 1.284,25 €. Namietal, že v zmluvách žalovaný neuviedol spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky, nie je v nej uvedená ani konečná splatnosť úveru. Spoločne so zmluvou uzavrel dňa 28.4.2014 aj dohody o poskytovaní služieb, závislé na zmluve o úvere, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi i zákonom o spotrebiteľských úveroch a Občianskym zákonníkom. Na základe dohôd mu žalovaný poskytol služby spočívajúce v odklade splatnosti splátok, za túto službu žalovaný inkasoval odplatu vo výške 215,75 € pri každej zmluve, čo predstavuje navýšenie nákladov spotrebiteľa o 14 %. Toto fiktívne plnenie veriteľa nie je plnením, ktoré slúži záujmom spotrebiteľa, ale výlučne záujmom veriteľa. Poukázal na to, že výška priemernej RPMN uvedená v zmluvách nezodpovedá výške priemernej RPMN pre danú skupinu úverov, pretože podľa údajov Ministerstva financií Slovenskej republiky bola priemerná RPMN za 4. štvrtrok 2013 pre danú skupinu úverov vo výške 20,54 %, žalovaný v zmluvách uviedol priemernú RPMN vo výške 43,30 %, čo je zjavne nesprávny údaj. Z uvedených dôvodov sú zmluvy neplatné a úvery je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov. Mal úver splatiť len do výšky prijatej istiny vo výške 1.284,25 € pri každej zo zmlúv, do dnešného dňa zaplatil minimálne sumu 5.005,90 €, teda o 2.437,40 € viac, z dôvodu ktorého je žalovaný povinný mu toto bezdôvodné obohatenie vydať.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré sa nedostavili sporové strany a ich právni zástupcovia, ktorí súhlasili s prejednaním veci a rozhodnutím v ich neprítomnosti; vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Dňa 28.4.2014 písomnou žiadosťou žalobca ako dlžník požiadal žalovaného o poskytnutie dvoch revolvingových úveroch (podmienky poskytnutia oboch úverov boli totožné), pričom v žiadosti uviedol, že požaduje v oboch prípadoch (zmluva č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX) úver vo výške 1.500,- €, so splatnosťou úveru v 42 mesačných splátkach, s mesačnou splátkou (vrátane úrokov) vo výške 80,37 €, celková čiastka, ktorú má žalovanému zaplatiť je vo výške 3.375,54 €, predpokladaná RPMN vo výške 70,01 %, ročná úroková sadzba vo výške 70,01 %, priemerná RPMN vo výške 46,30 %. Ďalej sa v žiadosti uvádza poskytnutá suma revolvingu vo výške 790,84 €, celková čiastka revolvingu vo výške 1.928,88 €, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 63,32 %, ročná úroková sadzba revolvingu vo výške 76,21 %. V žiadosti/zmluve v oboch prípadoch (zmluva č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX) sa nachádzajú v bode 6. zmluvy údaje o schválenom úvere, a to poskytnutá čiastka úveru v sume 1.500,- €, splatnosť na dobu 42 mesiacov, mesačná splátka vo výške 80,37 €, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vo výške 3.375,54 €, RPMN za úver vo výške 69,21 %, ročná úroková sadzba úveru vo výške 70,01 %, priemerná RPMN vo výške 46,30 %, poskytnutá čiastka revolvingu v sume 790,84 €, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.928,88 €. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu je vo výške 70,01 %, ročná úroková sadzba revolvingu vo výške 76,21 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania vo výške 5,25 %. Žalobca zároveň v uvedený deň, t.j. dňa 28.4.2014 podpísal aj dohodu o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX podľa § 51 Občianskeho zákonníka, ktorej predmetom je úprava podmienok poskytovania dohodnutých služieb k uzavretej zmluve o revolvingovom úvere s rovnakým číslom ako je číslo dohody s tým, že služby sa poskytujú za dohodnutú odplatu vo výške 215,75 €. Podľa dohody žalovaný mal poskytovať žalobcovi služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru. Z oznámenia o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 28.4.2014 k oboch zmluvám (zmluva č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX) vyplýva, že sa v ňom uvádzajú údaje o schválenom úvere, a to: schválená výška úveru v sume 1.500,- €, splatnosť úveru 42 mesiacov; výška mesačnej splátky úveru 80,37 €; dátum splatnosti prvej splátky dňa 1.6.2014; dátum splatnosti poslednej splátky úveru dňa 1.11.2017; periodicita splácania úveru - mesačne; dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania 1. deň; celková výška úveru 1.500,- €; RPMN úveru vo výške 69,21 %; priemerná hodnota RPMN vo výške 46,30 %, schválená výška revolvingu 902,92 €; zvýšenie celkovej výšky úveru po vykonaní revolvingu 902,92 €; výška mesačnej splátky úveru po vykonaní revolvingu 80,37 €; RPMN po vykonaní revolvingu vo výške 70,01 %; úverový limit vo výške 1.500,- €; celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.375,54 €; odplata za poskytnutie služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb vo výške 215,75 €; ročná úroková sadzba úveru vo výške 70,01 %, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu 1.928,88 €; ročná úroková sadzba revolvingu vo výške 76,21 € (pravdepodobne 76,21 %, poznámka odvolacieho súdu); ročná úroková sadzba úrokov z omeškania vo výške 5,25 %; dátum nadobudnutia platnosti a účinnosti zmluvy o revolvingovom úvere 28.4.2014. Podľa čl. 7 bod 7.1. písm. g/ zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere je súčasťou zmluvy aj uvedené oznámenie o schválení úveru. Z prehľadu platieb, ktoré v konaní predložil žalobca zistil, že žalobca žalovanému v období od 12.6.2014 do 12.12.2016 uhradil na zmluvu č. XXXXXXXXXXXX spolu 33 splátok v celkovej výške 2.502,95 €, keď mu bola vyplatená

suma 1.284,25 € a na zmluvu č. XXXXXXXXXXXX spolu 33 splátok v celkovej výške 2.575,10 €, bola mu vyplatená suma 1.284,25 €. Žalovaný toto tvrdenie nenamietal, poukázal na to, že došlo k započítaniu poplatku za poskytnutie úveru vo výške 215,75 € na každý z úverov.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 150, § 151, § 153, § 181 ods. 4, § 185 C.s.p., § 2 písm. a/, b/, d/, § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 43c ods. 1, ods. 2, § 44 ods. 1, ods. 2, § 46 ods. 1, ods. 2, § 451 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v platnom znení a dôvodil čiastočnou dôvodnosťou žaloby. Uviedol, že žalobca si uplatnil žalovaný nárok v konaní ako bezdôvodné obohatenie, ktoré malo vzniknúť na strane žalovaného titulom prijatia plnenia na základe uzavretých zmlúv o revolvingovom úvere. Svojou povahou by išlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom podľa § 2 písm. b/ tohto zákona sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Je zrejmé, že v zmysle § 9 ods. 1 citovaného zákona zmluva musí mať písomnú formu a zákonné náležitosti tak, ako predpokladá § 9 ods. 2 tohto zákona. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že žalobca najskôr dňa 28.4.2014 požiadal o dva úvery v sume 1.500,- € na základe písomnej žiadosti, pričom uviedol údaje: úver vo výške 1.500,- € so splatnosťou úveru v 42 mesačných splátkach, mesačná splátka (vrátane úrokov) bola vo výške 80,37 €, celková čiastka, ktorú mal žalovanému zaplatiť bola vo výške 3.375,54 €, predpokladaná RPMN vo výške 70,01 %, ročná úroková sadzba vo výške 70,01 %, priemerná RPMN vo výške 46,30 %, poskytnutá suma revolvingu 790,84 €, celková čiastka revolvingu v sume 1.928,88 €, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 63,32 %, ročná úroková sadzba revolvingu vo výške 76,21 %. Zo zmluvy vyplýva, že bod 6 zmluvy žalobca nevyplňal, nakoľko ju doplnil žalovaný, ktorý v tomto bode označenom ako „údaje o schválenom revolvingovom úvere“ uviedol odlišné údaje oproti návrhu v bode 5., napr. nachádza sa tam iný údaj, iná RPMN za úver, iná predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu, je tu uvedený údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania, ktorý v žiadosti žalobca neuvádzal. Z údajov v zmluve vyplýva, že žalovaný takto upravený návrh zmluvy podpísal dňa 28.4.2014. V súlade s ustanovením § 44 Občianskeho zákonníka by bola zmluva uzatvorená okamihom prijatia jeho návrhu, avšak ak prijatie návrhu obsahuje zmeny, dodatky, výhrady, obmedzenia, je odmietnutím návrhu, čo sa považuje v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka za nový návrh, ktorý musí byť druhou stranou prijatý (v tomto prípade dlžníkom - žalobcom). Zo zmlúv je zrejmé, že veriteľ ako osoba, ktorá mala prijať žiadosť žalobcu o poskytnutie úveru, schválil túto žiadosť až následne po podaní žiadosti, avšak s určitými zmenami. Okrem toho žalovaný zaslal žalobcovi ako dlžníkovi aj oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 28.4.2014, ktoré malo tvoriť súčasť zmluvy, v ktorom sa uvádzajú i ďalšie údaje, ako napr. dátum splatnosti prvej splátky, konečná splatnosť úveru, výška splátky podľa dohody o poskytnutí služby, t.j. náležitosti, ktoré vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch, aby boli obsahom zmluvy. Takéto oznámenie veriteľa o schválení úveru nemožno považovať za prijatie návrhu predloženého dlžníkom vzhľadom k tomu, že obsahuje aj nové, doplnené údaje, ktoré už dlžník (žalobca) následne neakceptoval. Konanie veriteľa, teda žalovaného považoval nie za prijatie návrhu predloženého žalobcom, ale za nový návrh, keďže žalovaný ako veriteľ neprijal návrh žalobcu ako dlžníka bez výhrad a zmien, pretože mu iba oznámil prijatie žiadosti o schválení úveru so zmenami tak, ako je uvedené v časti 6. „Údaje o schválenom revolvingovom úvere“, prípadne aj oznámením o schválení úveru. Prijatie návrhu so zmenami, doplnkami, ktoré vytvárajú základné zákonné náležitosti zmluvy, nemôže byť účinným prijatím návrhu na uzatvorenie zmluvy, ale predstavuje len nový návrh na uzatvorenie zmluvy, ktorý žalobcovi nebol predložený na odsúhlasenie a podpísanie. Pri písomných zmluvách pritom platí, že aj prijatie návrhu musí byť uskutočnené písomne a musí byť žiadateľovi o prijatie návrhu aj doručené. Zmluva o spotrebiteľskom úvere preto nemohla byť uzavretá platne pre rozpor s citovanými zákonnými ustanoveniami (§ 39 Občianskeho zákonníka) a keďže nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy, žalovanému nemôže patriť žiadne plnenie zo zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 28.4.2014, iba plnenie z titulu vrátenia bezdôvodného obohatenia, ktoré poskytnutím peňažných prostriedkov nastalo na strane žalobcu. Je evidentné, že žalobca prijal plnenie v sume 2.568,50 € (po odpočítaní 2 x 215,75 € zo sumy každého úveru vo výške 1.500,- €), žalovanému uhradil celkom sumu 5.078,05 € ako vyplýva z prehľadu platieb. Žalovaný takto prijal plnenie nad rámec poskytnutého plnenia v sume 2.509,55 €; žalobca si voči žalovanému v konaní uplatnil nárok na zaplatenie sumy 2.437,40 €. K dohode o poskytovaní služieb zo dňa 28.4.2014 konštatoval, že ani táto dohoda nemôže byť platná, nakoľko sa mala vzťahovať ku každej uzavretej zmluve o revolvingovom úvere, avšak k uzavretiu úverovej zmluvy platným spôsobom nedošlo. V tejto súvislosti odkázal na totožné závery rozsudku

Krajského súdu Trenčín sp.zn. 6 Co 10/2018. Ďalej prvoinštančný súd uviedol, že s poukazom na § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka vzniká na strane žalobcu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v ním uplatnenom rozsahu. Ako už uviedol, žalobca zaplatil žalovanému sumu 5.078,05 €, pričom splatiť mal iba sumu 2.437,40 €. Z predložených dokladov je zrejmé, že žalobca dlh voči žalovanému uhradil v splátkach. Sumu viac ako 1.284,25 € na každý z úverov uhradil dňa 10.7.2015 (uhradením 17 splátok) a v tento deň po prvýkrát vzniká na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu vo výške 4,93 €. Od tohto dňa všetky nasledujúce úhrady žalobcu boli poukazované bez právneho dôvodu a predstavujú bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Žalobca uhradil žalovanému viac ako bolo jeho povinnosťou, a to o sumu 2.509,55 €; v konaní si ale voči žalovanému uplatnil nárok len na zaplatenie sumy 2.437,40 €, preto mu túto sumu priznal a žalobe v časti istiny vyhovel. Dodal, že žalobca navrhol vykonanie dôkazu vyžiadaním predloženia úplného výpisu splácania úverov ním od žalovaného, avšak tento dôkaz zamietol z dôvodu nadbytočnosti a nehospodárnosti, nakoľko tieto skutočnosti boli zrejmé z prehľadu prijatých platieb ku dňu 21.12.2016 pre každý z čerpaných úverov. Poukázal na to, že súdy v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusia dať absolútne vyčerpávajúcu odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.11.2011, sp.zn. 1 Cdo 158/2010). V tomto konaní vykonané dôkazy, ktoré považoval za potrebné, v písomnom vyhotovení rozsudku aj vyhodnotil.

3.2. Žalovanému uložil aj sankciu v dôsledku nespĺnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania, ktoré si žalobca uplatnil od 20.2.2018. Podľa jeho názoru sa žalovaný do omeškania s plnením dostal až odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby spolu s platobným rozkazom dňa 23.10.2018, pretože až zo žaloby zistil v akej výške si voči nemu žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatňuje, z dôvodu ktorého priznal nárok na úrok z omeškania od 24.10.2018.

3.3. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a plne úspešnému žalobcovi (nepriznal mu len časť príslušenstva pohľadávky) priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku, I., ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.437,40 € s príslušenstvom a vo výroku III., ktorým bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, podal včas odvolanie žalovaný dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Nestotožnil sa so záverom prvoinštančného súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že má zaplatiť žalobcovi sumu 2.437,40 €, pretože nedošlo k uzavretiu zmluvy v písomnej forme, keď medzi návrhom na uzavretie zmluvy a jeho prijatím je rozdiel v údají RPMN, nakoľko ho považuje za predčasný a v podstatnom rozsahu aj nepreskúmateľný, pretože nie je zrejmé aké podstatné náležitosti úverovej zmluvy (definuje ich § 497 Obchodného zákonníka) boli zmenené a ohľadne ktorej z nich nedošlo k dohode alebo odmietnutiu návrhu na uzavretie zmluvy. RPMN nie je podstatnou náležitosťou zmluvy, pokiaľ ide o posúdenie otázky jej vzniku. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal mechanizmom určenia RPMN, otázkou či vôbec je možné navrhnúť RPMN (spôsobom ako má na mysli Občiansky zákonník) a či takýto údaj sa dohodnúť dá alebo nie, pričom bez akéhokoľvek odôvodnenia uviedol, že nedošlo k dohode o výške RPMN. Vzhľadom na špecifickosť tohto údaju, spôsob jeho určenia a kogentné pravidlá stanovené zákonom pre jeho výpočet má za to, že takýto formalistický prístup prvoinštančného súdu je predčasný. Z povahy niektorých náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu, zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá (čo je na prvý pohľad zrejmé pri údajoch ako adresa a označenie kontrolného orgánu, ktorý je určený zákonom, priemerná hodnota RPMN, ktorý údaj určuje Ministerstvo financií Slovenskej republiky). Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, teda či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nikdy nedojednávajú a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. To, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá (navrhnuť, akceptovať a pod.) vyplýva v prvom rade z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údaju. Aj súdna prax dospela k obdobnému záveru. Poukázal na ustanovenie § 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. a na to, že na účely tohto zákona sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené

so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. <. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <. musí obsahovať aj ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje (príloha č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z.) patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN nielen svojím textom (v podobe spojenia „vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“), ale aj spôsobom jeho určenia (údaje, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by neurčil údaj RPMN schváleného úveru postupom podľa zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5. každej zmluvy, potom by porušil zákon č. 129/2010 Z.z. Porušenie by práve vyplývalo z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údajne „navrhol“ žalobca v oboch zmluvných vzťahoch, pretože v takom prípade by takto určená RPMN nebola vypočítanou podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Ďalej vytkol súdu prvej inštancie, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé ani to, na základe čoho došiel k záveru, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN, keďže žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Otázka „dohody“ o RPMN nebola zo strany prvoinštančného súdu posúdená ani v takej súvislosti, či zákonná úprava takúto dohodu pozná a predpokladá. Zákon č. 129/2010 Z.z. vôbec nepredpokladá, že by sa náležitosti vymenované v § 9 ods. 2 mali dohodnúť, vyžaduje aby boli v zmluve uvedené. Ako príklad odkázal na to, že logicky sa strany nemôžu dohodnúť na tom, kto bude kontrolným orgánom pre zmluvný vzťah, pretože je to otázka daná právnymi predpismi. Samotný zákon č. 129/2010 Z.z. napríklad v § 11 ods. 1 písm. c/ uvádza, že nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa spôsobuje bezúročnosť úveru, takže zákon aj na tomto mieste vychádza z určenia RPMN spôsobom stanoveným v zákone č. 129/2010 Z.z., nie z toho, že pôjde o dohodnutý údaj. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.6.2016, č.k. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 5 Co 839/2016, v ktorom sa konštatuje: „Za právne irelevantnú pre otázku riadneho uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi účastníkmi konania považuje odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, skutočnosť, že navrhovateľ pri prijatí návrhu odporcu na uzatvorenie zmluvy napísal do údajov o schválenom úvere (bod 6. Žiadosti/zmluvy) údaje o RPMN úveru a predpokladanej RPMN revolvingového úveru líšiace sa od týchto údajov, ktoré uviedol odporca vo svojom návrhu na uzatvorenie zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedená skutočnosť neznamená, že navrhovateľ prijal návrh odporcu na uzatvorenie zmluvy so zmenami, čo by v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka znamenalo, že navrhovateľ odmietol návrh odporcu na uzatvorenie zmluvy, adresoval mu nový návrh, ktorý však potom nebol odporcom prijatý a preto medzi účastníkmi nedošlo k uzatvoreniu zmluvy. Hodnota RPMN úveru nie je náležitosťou zmluvy, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Takáto hodnota zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná výpočtom matematického vzorca stanoveného v zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Ak sa teda účastníci zmluvy o spotrebiteľskom úvere dojednali na výške úveru, termíne jeho splatnosti, výške, počte a splatnosti splátok úveru, úrokoch z úveru a ostatných nákladoch úveru, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanoveného matematického vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie.“ RPMN nepredstavuje predmet záväzku; je to iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Ak súd prvej inštancie došiel k záveru, že nedošlo k vzniku zmluvy z dôvodu, že zmluvné strany sa nedohodli na hodnote RPMN, potom tento jeho záver nie je vecne správny. Ak by odvolací súd prijal záver prvoinštančného súdu o dohodovaní RPMN, potom jeho dôsledkom, okrem iného by bolo to, že napríklad pri uzatváraní zmlúv dištančným spôsobom by nikdy nemohlo dôjsť vlastne k vzniku zmluvy. Ak by hodnota RPMN mala byť vždy potvrdzovaná (ako predpoklad vzniku zmluvy), tak zmluva by vznikala okamihom, kedy by nastali účinky úkonu každej zo strán, s ktorými zákon spája vznik zmluvy. Tým by bolo doručenie prijatia návrhu (návrhu hodnoty RPMN). Ak by však dohoda o RPMN bola podmienkou vzniku zmluvy, potom až uvedeným okamihom by dochádzalo k vzniku zmluvy, čo by ale znamenalo, že by sa hodnota RPMN znovu musela počítať a takto vypočítaná hodnota opätovne oznámiť dlžníkovi. Celý proces by takto pokračoval bez ukončenia. Odvolaciemu súdu preto navrhol rozsudok v napadnutom výroku zrušiť a vec v tomto rozsahu vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie; žiadal trovy odvolacieho konania.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný napáda závery súdu prvej inštancie aj z vecnej stránky, pretože prvoinštančný súd sa vôbec nezaoberal mechanizmom určenia RPMN, ani otázkou či vôbec je možné navrhnúť RPMN (spôsobom, ako má na mysli Občiansky zákonník), teda či takýto údaj sa dohodnúť dá alebo nie. Považuje napadnuté rozhodnutie za správne, vychádzajúce z početnej rozhodovacej praxe, riadne odôvodnené, keď súd prvej inštancie aplikoval správnu právnu úpravu a má za to, že odvolacie námietky žalovaného nie sú spôsobilé spochybniť správnosť záverov prvoinštančného súdu. Má za to, že súd prvej inštancie správne aplikoval na kontraktálny proces ustanovenie § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. V danom prípade je potrebné vychádzať z § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. V predmetnej veci nebolo medzi stranami sporné, že vyplnil a podpísal žiadosť (zmluvu) o poskytnutie revolvingového úveru, v ktorej v bode 6. neboli vyplnené údaje o schválenom revolvingovom úvere, tieto vyplnil žalovaný až po doručení jeho žiadosti potom, ako oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi k zmluvám schválil úver. Údaje, ktoré vyplnil žalovaný v bode 6. zmluvy sa nezhodovali s údajmi v bode 5. vyplnenými ním v časti údajov o RPMN za úver, výšky revolvingu a predpokladanej RPMN po poskytnutí revolvingu. Prijatie návrhu žalovaného, ktoré obsahovalo zmeny, bolo nutné v zmysle § 44 Občianskeho zákonníka považovať za odmietnutie návrhu a za nový návrh adresovaný mu žalovaným. Dodal, že v zmysle § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka je písomný právny úkon platný, ak je podpísaný konajúcou osobou, pričom ako už bolo uvedené, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. V danom prípade sa nepreukázala skutočnosť, že by podpísal žalovaného nový návrh. Nebolo potom možné prijať záver o tom, že by zmluva v častiach, v ktorých bola zmenená žalovaným, bola platne písomne uzavretá, pričom jej uzavretie konkludentne, poukazujúc na § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v spojení s § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka je vylúčené. Súd prvej inštancie ani nezaložil svoje rozhodnutie na tom, že určenie výšky RPMN malo vyústiť z vyjednávania medzi zmluvnými stranami ako to tvrdil v odvolaní žalovaný. Aj keď je pravdou, že údaje pre výpočet i spôsob výpočtu sú určené zákonom č. 129/2010 Z.z., v danej veci bolo podstatné to, že žalovaného nový návrh zmluvy v časti RPMN nebol ním bezvýhradne akceptovaný. Údaj o RPMN môže byť pre spotrebiteľa v čase uzavretia zmluvy rozhodujúcim z dôvodu, že na jeho základe sa spotrebiteľ pri porovnaní RPMN uvádzaných pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných konkurenciou môže rozhodnúť, či danú zmluvu uzavrie alebo nie. Preto je dôležité, aby bola spotrebiteľovi poskytnutá možnosť schválenia zmeny údajov o RPMN, prípadne odmietnutia uzavretia zmluvy z dôvodu, že s danou zmenou nebude súhlasiť. Žalovaný pozmenil parametre úveru (najmä hodnota RPMN) a tak prvoinštančný súd považoval konanie žalovaného za odmietnutie návrhu žalobcu podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Je zrejme, že v čase keď zmluvu podpisoval, išlo iba o žiadosť, preto je napadnuté rozhodnutie správne, ak súd prvej inštancie konštatoval, že predpokladom vzniku zmluvy je návrh toho, kto mieni uzavrieť zmluvu, pričom dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné podstatné zmeny, ktoré sú obsiahnuté v prijatí návrhu na uzavretie zmluvy sa považujú za nový návrh adresáta pôvodného návrhu a súčasne platí, že takýto prejav vôle je aj odmietnutím návrhu (oferty). Uvedené bráni tomu, aby zmluva vznikla inak, než na základe konsenzu zmluvných strán. Ako už uviedol, žiadosť dlžníka je iba návrhom na uzavretie zmluvy, pričom v zmysle platnej právnej úpravy a koncepcie zmluvnej koncentrácie za predpokladu, že je takýto návrh v jeho nezmenenej podobe akceptovaný i druhou zmluvnou stranou - veriteľov zostávajú zákonom predpokladané účinky. Zmluva sa stáva v spojení s ostatnou podmienkou zmluvného dojednaní platnou a účinnou. V danom prípade uvedené splnené nebolo pre rozdielne výšky RPMN, ktorá je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere a pri jej zmene musí ísť o nový návrh na uzavretie zmluvy. Pokiaľ ide o požiadavku zákona, že údaj o RPMN sa určuje na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, z hľadiska kontraktálneho procesu je nutné túto požiadavku vykladať tak, že ide o konsenzus obidvoch zmluvných strán o hodnote RPMN na základe ostatných dojednaných údajov zmluvy. Občiansky zákonník nemá ustanovenie, že na uzavretie zmluvy stačí dohoda strán o jej podstatných náležitostiach, preto na uzavretie zmluvy sú nevyhnutné dva adresované jednostranné právne úkony, ktoré sú úplne obsahovo zhodné. Žalovanému je uvedené zrejme, nakoľko existuje bohatá rozhodovacia prax i k tejto jeho odvolacej námietke. Na podporu uvedeného odkazuje na obdobné rozhodnutia, kde žalovaný vystupoval ako žalobca, zastúpený tým istým splnomocneným zástupcom, pričom súd žalobu z uvedených dôvodov zamietol a po podaní odvolania žalobca vzal späť žalobu ešte pred dátumom vydania rozsudku, ide o veci: zo dňa 10.11.2015, sp.zn. (správne č.k., poznámka odvolacieho súdu) 5 C 483/2014-41, právoplatné dňa 22.12.2015, keď v ďalších konaniach zo dňa 22.9.2015, sp.zn. 5 C 484/2014, právoplatné dňa 28.10.2015; zo dňa 17.4.2015,

sp.zn. 5 C 568/2014, právoplatné dňa 13.2.2016 a zo dňa 13.11.2015, sp.zn. 5 C 579/2014, právoplatné dňa 9.12.2015, odvolanie vôbec nepodal, hoci dôvody zamietnutia žalôb boli obdobné. Ešte odkázal na ďalšie rozhodnutia, z ktorých obsahu vyplýva rovnaký záver ako urobil súd prvej inštancie v tomto konaní Krajský súd Banská Bystrica sp.zn. 13 Co 206/2016; Krajský súd Trenčín zo dňa 23.4.2015, sp.zn. 4 Co685/2014; Krajský súd Banská Bystrica sp.zn. 13 Co 1269/2014; sp.zn. 17 Co 153/2016; sp.zn. 14 Co 1125/2014; sp.zn. 15 Co 70/201; sp.zn. 13 Co 84/2015; sp.zn. 13 Co 112/2015; Krajský súd Žilina sp.zn. 5 Co 623/2014; Krajský súd Banská Bystrica sp.zn. 13 Co 1269/2014; Krajský súd Žilina sp.zn. 6 Co 211/2014. Žalovaný tvrdí, že údaj o RPMN nie je hodnotou, ktorá sa medzi stranami dojednáva, čo je však zjavne nesprávne tvrdenie. Poukázal na to, že podstatné zložky právneho úkonu, ktorým je i zmluva o spotrebiteľskom úvere, vyplývajú z § 497 Obchodného zákonníka a aj § 9 zákona č.129/2010 Z.z. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je konsenzuálny právny úkon, resp. musia existovať dva zhodné prejavy vôle strán o obsahu zmluvy, v opačnom prípade ide o nový návrh. Vzhľadom na to, že žiadosť dlžníka je iba návrhom na uzavretie zmluvy, tak v zmysle platnej právnej úpravy a koncepcie zmluvnej kontraktácie, za predpokladu, že je takýto návrh v jeho nezmenenej podobe akceptovaný i druhou zmluvnou stranou - veriteľom, nastávajú zákonom (i zmluvou) predpokladané účinky a zmluva sa stáva v spojení s ostatnou podmienkou zmluvného dojednaní, podpisu tam uvedených subjektov, platnou a účinnou. Predpokladom vzniku zmluvy je návrh toho, kto mieni uzavrieť zmluvu. Návrh zmluvy musí byť prejavom vôle smerujúcej k uzavretiu zmluvy, musí byť adresný, určitý. Včasné vyhlásenie osobou, ktorej bol návrh určený, z ktorého možno vyvodíť jej súhlas, je prijatím návrhu. Ide o jednostranný adresovaný právny úkon adresáta návrhu, ktorým akceptuje návrh (ofertu) v jeho celom rozsahu (obsahu) a tým prejavuje súhlas s uzavretím zmluvy. Platným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy je zmluva uzavretá a nadobúda platnosť a účinnosť. Dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné podstatné zmeny, ktoré sú obsiahnuté v prijatí návrhu na uzavretie zmluvy, sa považujú za nový návrh adresáta pôvodného návrhu a súčasne platí, že takýto prejav vôle je aj odmietnutím návrhu (oferty). Uvedené bráni tomu, aby zmluva vznikla inak než na základe konsenzu zmluvných strán. Vzhľadom na uvedené a poukazujúc na ustanovenia § 43, § 43a, § 43c a § 44 Občianskeho zákonníka, žalovaným bol predostretý nový návrh na uzavretie zmluvy o poskytnutí úveru, bez toho, aby ním došlo k prijatiu tohto nového návrhu s odkazom na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp.zn. 17 Co 73/2016. Ďalej uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom prvoinštančného súdu o tom, že zmluva nevznikla (v žiadnom prípade vzhľadom na spojené konania). Údaj o RPMN nemôže byť zmenený jednostranným úkonom zo strany žalovaného, ktorému nič nebránilo, aby svoj nový návrh (už obsahujúci presnú, nie iba predpokladanú výšku RPMN a výšku RPMN po poskytnutí revolvingu) na uzavretie zmluvy mu predostrel za účelom písomného vyjadrenia jeho súhlasu s takýmto novým návrhom. Celkom zrejмый nesúlady RPMN je zjavný už z faktu, že žalovaný krátil celkovú výšku úveru o sumu poplatku za poskytnutie úveru s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 5 Co 631/2014. Skutočne poskytnutá suma spotrebiteľského úveru mala byť preto aj celkovou výškou spotrebiteľského úveru. Poskytovanie úveru za stavu, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť, je v rozpore s ratio legis právnej úpravy úveru. Takéto úverovanie odporuje aj spotrebiteľskému právu, pretože sa spotrebiteľovi poskytuje úver na jeho ekonomické využitie v krátenej výške a úroky sa pritom počítali aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov (rozhodnutia Krajského súdu Prešov sp.zn. 18 Co 109/2011; Krajský súd Košice sp.zn. 2 Co 247/2014). Za neprijateľnú podmienku sa považuje aj ustanovenie úverovej zmluvy, ktoré veriteľovi umožňuje inkasovať prvú splátku a poplatok už pri poskytnutí úveru (rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 21.11.2012, sp.zn. 18 Co 109/2011). Ďalej poukázal na ustanovenie § 2 písm. d/, i/,g/, l/ § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z účinného v čase uzatvorenia zmluvy s tým, že v týchto ustanoveniach sa opakuje základný pojem, ktorý predstavuje vstupný údaj pre správny výpočet RPMN, pričom i rovnica pre výpočet RPMN zreteľne uvádza, že RPMN kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Nemôže byť potom žiadna pochybnosť o tom, že ak žalovaný použil ako vstupný údaj pre výpočet RPMN sumu spotrebiteľského úveru uvedenú v zmluve, nemohol vypočítať RPMN správne v žiadnom prípade. Vzhľadom k tomu, že RPMN je pre neho ako spotrebiteľa dôležitým informačným ukazovateľom nákladovosti vlastného úveru, je potom logickým vyústením, že ak údaj o RPMN v zmluve je zjavne nesprávny, je potrebné mať za to, ako keby v zmluve uvedený ani nebol, nakoľko pre spotrebiteľa nemá žiadnu výpovednú hodnotu a je skôr pravdepodobné, že vyjadrenie údaju o RPMN v zmluve bol spôsobilý uviesť ho do omylu v podstatnej veci. Považuje napadnuté rozhodnutie za správne, riadne odôvodnené, pričom súd prvej inštancie aplikoval správne právne normy a rozhodol v súlade s početnou rozhodovacou praxou slovenských súdov, pričom námietky žalovaného v odvolaní nie sú spôsobilé na zmenu rozhodnutia. Odvolaciemu súdu preto navrhol rozhodnutie prvoinštančného súdu v napadnutom výroku potvrdiť.

6. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu uviedol, že zotrúva na svojich vyjadreniach uvedených v odvolaní, údaj o RPMN nemôže byť objektívne dohodnutý medzi stranami, pretože pre jeho výpočet je stanovené zákonné pravidlo a nezávisí len od vôle strán. Hodnotu RPMN zmluvné strany nemôžu určiť na základe svojej slobodnej vôle, iba na základe určitého mechanizmu stanoveného zákonom. Navyše tento údaj sa objektívne v čase podania návrhu na uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere navrhnuť nedá aj z dôvodu, že zákonná úprava výslovne určuje časový okamih, ku ktorému sa RPMN určuje a tým je deň uzavretia zmluvy. Poukázal na to, že v bode 5. formulára Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru sa uvádza údaj o hodnote RPMN, ktorý je s ohľadom na údaje uvedené v žiadosti predpokladaná RPMN za úver, presný údaj o RPMN je uvedený v bode 6. ako RPMN za úver. Nie je potom možné hovoriť, že nebol prijatý návrh na uzavretie zmluvy v časti náležitosti o RPMN, keďže tento údaj sa určuje až s ohľadom na schválený úver a na základe údajov úveru, tie boli totožné, takže medzi bodom 5. a 6. nie je v otázke hodnôt vstupujúcich do výpočtu RPMN žiadny rozdiel. RPMN schváleného úveru je možné určiť až po jeho schválení a táto hodnota je v bode 6. uvedená presne. Pre výpočet RPMN majú význam tieto údaje: suma úveru, celkové náklady, dátum splatnosti prvej splátky, dátum vyplatenia úveru a dátum splatnosti každej splátky. V ostatnom zotrval na tvrdeniach uvedených v odvolaní i na odvolacom návrhu.

7. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jeho vyjadreniu k odvolaniu žalovaného zopakoval, že zmluva je dvojstranný úkon, ktorý vzniká na základe dvoch vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle dvoch strán. Pri uzatváraní zmlúv platí zmluvná voľnosť, ktorá sa týka jednak možnosti výberu určitého typu zmluvy a jednak tvorby obsahu. To znamená, že účastníci si tvoria obsah zmluvy sami. Obsah zmluvy však nesmie byť v rozpore s kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, pretože by takéto dojednania boli neplatné. Spravidla stačí k uzavretiu zmluvy konsenz oboch účastníkov zmluvy, tak je to u tzv. konsenzuálnych zmlúv (u vôľových úkonov). Niektoré zmluvy sú však v Občianskom zákonníku konštruované tak, že k platnosti zmluvy sa vyžaduje okrem konsenzu aj určitý reálny úkon, ide o tzv. reálne zmluvy. Návrhom na uzavretie zmluvy (oferta) v zmysle § 43a Občianskeho zákonníka sa rozumieme prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je adresovaný jednej alebo viacerým určitým (individuálne určeným) osobám a prejav ktorého je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia. Pre posúdenia okamihu vzniku zmluvy, resp. vôbec jej uzavretie, je veľmi dôležitý právny úkon prijatia návrhu zmluvy. Prijatím návrhu je včas urobený prejav vôle osoby, ktorej bol návrh určený, že súhlasí s návrhom zmluvy bez výhrad dodatkov obmedzení alebo iných zmien. Takýto úkon je účinný a vyvoláva právne následky okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s návrhom (a s jeho obsahom) dôjde navrhovateľovi. To je zároveň okamih, kedy možno hovoriť o tom, že zmluva bola uzavretá. Z uvedeného vyplýva aby právny úkon prijatia návrhu sa stal perfektným: a/ musí byť urobený osobou, ktorej bol určený (oprávnenou konať za druhého účastníka zmluvy); b/ musí byť urobený včas; c/ nesmie obsahovať žiadne doplnky, obmedzenia, resp. výhrady či iné zmeny; d/ musí byť účinný a musí dôjsť navrhovateľovi. Zákon požaduje aktívne konanie subjektu. Mlčanie alebo nečinnosť sami osebe neznamenajú prijatie návrhu. Pokiaľ by jedna z uvedených podmienok (a/ - d/) nebola splnená, nemohlo by dôjsť k uzavretiu zmluvy. Je veľmi dôležité, aby akceptant, ktorý prijíma návrh neurobil vo svojom prejave zmeny, doplnky, dodatky, obmedzenia alebo výhrady. Takýto prejav by sa považoval za odmietnutie návrhu a zároveň by to bol nový návrh, resp. protinávrh. K uzavretiu zmluvy by v danom prípade mohlo dôjsť iba vtedy, ak by pôvodný navrhovateľ (ako akceptant) prijal nový návrh, ktorý mu zaslal pôvodný akceptant (navrhovateľ) podľa presne určených pravidiel na prijatie návrhu. Aby bola zmluva uzavretá, musí byť úplná zhoda oboch strán v otázke obsahu zmluvy. Preto, aby podčiarkol správnosť rozhodnutia a vzhľadom k tomu, že žalovaný opätovne uviedol len argumenty vo vzťahu „k dohode o RPMN“ dodal, že rozhodnutie v predmetnej veci taký dôvod bezúročnosti ani neuvádza. Uviedol, že RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa na spotrebiteľský úver, je vyjadrením celkových nákladov spotrebiteľa na spotrebiteľský úver, inak povedané v zmysle ustanovenia § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch sú celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Preto je dôvodný záver, že aj napriek tomu, že žalovaný rozporuje konsenzus v uvedenej súvislosti, neuviedol ale podstatu údaju, a to že zložky na základe ktorých sa RPMN vypočíta, sú bez akýchkoľvek pochybností predmetom zmluvného konsenzu. Preto účelový výklad žalovaného postráda oporu v pojmovom vymedzení RPMN. Ak žalovaný odhliadnuc od nesprávnosti údaju o RPMN v zmluvách zmenil údaj, nepochybne muselo prísť k zmene dojednaniu vo vzťahu k niektorej zložke celkových nákladov spotrebiteľa na spotrebiteľský úver. Žalovaný ani v tejto fáze konania nezdôvodnil v čom zmena údajov mala spočívať. Údaje o

požadovanom revolvingovom úvere (bod 5. žiadosti) sú odlišné od údajov o schválenom revolvingovom úvere (bod 6. žiadosti) pre obe zmluvy, ktoré sú predmetom tohto konania, konkrétne v údají týkajúcom sa ročnej sadzby úrokov z omeškania v % (5,15), údají o výške RPMN, údaj o predpokladanej RPMN po poskytnutí revolvingu. Podľa jeho názoru zmeniť/doplniť návrh o nové dojednanie úveru nemožno bez toho, aby to neznamenalo odmietnutie návrhu akceptantom a zároveň aby to nebol nový návrh, resp. protinávrh, nie je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka možné. Údaje o schválenom úvere žalovaným v čase, kedy zmluvu o revolvingovom úvere podpisoval totiž neboli obsahom zmluvy, preto ich nemohol písomne akceptovať. Ako už uviedol, zmenené údaje, ktoré boli obsahom bodu 6. žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere smerované jemu žalovaným, predstavovali nový návrh na uzatvorenie zmluvy a v konaní nebolo preukázané, že on takýto návrh akceptoval. Z uvedeného potom vyplýva, že písomná zmluva medzi stranami sporu uzatvorená nebola, zmluva v rozpore so zákonom nemá písomnú formu, hoci v zmysle kogentného ustanovenia § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, čo tento zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. V ostatnom sa pridržiaval svojich písomných podaní, zotrval na odvolacom návrhu.

8. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu k jeho vyjadreniu k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu nevyjadril.

9. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. februára 2021; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým bola žalovanému uložená povinnosť žalobcovi zaplatiť sumu 2.437,40 € s príslušenstvom potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

10. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

11. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

12. Súd prvej inštancie správne právne vyhodnotil uzavreté úverové zmluvy medzi stranami sporu ako spotrebiteľské zmluvy podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože podľa § 1 ods. 2 citovaného zákona, účinný v čase uzavretia zmluvy, sa spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Žalovaný ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania, predmetu činnosti, úvery žalobcovi ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Z uvedeného dôvodu je preto potrebné tento vzťah posúdiť ako spotrebiteľský a v takom prípade je potrebné skúmať ex offo zmluvné podmienky, aby žalobca ako spotrebiteľ nebol zaväzovaný na nedovolené plnenie.

13. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v napadnutom rozsudku, že v danom prípade medzi sporovými stranami nedošlo k platnému uzavretiu zmlúv o spotrebiteľskom úvere z dôvodu, že žalovaný ako veriteľ neprijal návrh žalobcu ako dlžníka bez výhrad a zmien, nakoľko oznámil žalobcovi prijatie žiadosti o schválenie úveru so zmenami (bod

33.) Z obsahu spisu vyplýva, že strany sporu dňa 28.4.2014 uzavreli na základe žiadostí o poskytnutie revolvingového úveru, zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX (na jednom tlačive), pričom v každej z nich v bode 5. (údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR, vyplňte) žalobca požiadal žalovaného ako o poskytnutie úveru vo výške 1.500,- €, s počtom splátok 42, mesačnou splátkou (vrátane úrokov) vo výške 80,37 €, celková čiastka, ktorú mal žalobca ako dlžník zaplatiť bola vo výške 3.375,54 €, predpokladaná RPMN za úver vo výške 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru vo výške 70,01 %, priemerná RPMN za úver vo výške 46,30 %, poskytnutá čiastka revolvingu vo výške 790,84 €, celková čiastka pri revolvingu, ktorú mal dlžník zaplatiť vo výške 1.928,88 €, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 63,32 % a ročná úroková sadzba revolvingu vo výške 76,21 %; v bode 6. (údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR, nevyplňujte) sú uvedené nasledovné údaje (vypísané ručne): poskytnutá čiastka úveru vo výške 1.500,- €, splatnosť úveru (počet splátok) 42, mesačná splátka (vrátane úrokov) vo výške 80,37 €, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 3.375,54 €, RPMN za úver vo výške 69,21 %, ročná úroková sadzba úveru vo výške 70,01 %, priemerná RPMN za úver vo výške 46,30 %, poskytnutá čiastka revolvingu vo výške 790,84 €, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 1.928,88 €, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 70,01 %, ročná úroková sadzba revolvingu vo výške 76,21 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania vo výške 5,25 % (č.l. 9, 10 spisu). Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný sám jednostranne zmenil podstatný údaj v zmluve, a to výšku RPMN, keď v žiadosti bol údaj týkajúci sa predpokladanej RPMN za úver vo výške 70,01 %, ale v údají o schválenom revolvingovom úvere bola určená RPMN vo výške 69,21 %. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu bola v žiadosti uvedená vo výške 63,32 % a v časti o schválenom revolvingovom úvere vo výške 70,01 %. Odvolací súd dodáva, že podľa zákona č. 129/2010 Z.z. (§ 4 zákona č. 129/2010 Z.z. účinný v čase uzavretia zmluvy) je potrebné informovať spotrebiteľa o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku, medzi ktoré patrí aj údaj o RPMN, ktorý sa nemôže zmeniť jednostranným úkonom žalovaného. Ak žalovaný navrhol zmeniť výšku RPMN, mal žalobcu o takejto zmene informovať a vyžiadať si od neho písomný súhlas, čo ale neurobil. Zo strany žalovaného došlo k úprave výšky RPMN, z dôvodu ktorého neprišlo k platnej dohode v časti RPMN. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že účastníci zmluvy sú povinní dbať na to, aby sa pri úprave zmluvných vzťahov odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku sporov (§ 43 Občianskeho zákonníka), že prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy, ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia (§ 43 a ods. 1 Občianskeho zákonníka), pričom podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka prijatie návrhu, ktorý obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh ako správne konštatoval aj prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

14. K odvolacej námietke žalovaného, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nikdy nedojednáva, že účastníci zmluvy sa na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu s poukazom na § 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. odvolací súd uvádza, že výška RPMN sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v zákone č. 129/2010 Z.z., takže jej hodnotu si zmluvné strany dohodnúť nemôžu, pretože musí zodpovedať zákonným požiadavkám. Ak je ale už v zmluve výška RPMN uvedená, nemôže ju ani jedna zo zmluvných strán následne jednostranne zmeniť, ako tomu bolo v danom prípade. Údaj o RPMN je podľa zákona o spotrebiteľských úveroch obligatórnou náležitosťou zmluvy, pričom hodnota RPMN v bode 5. predmetných žiadostí/zmlúv je uvedená v inej výške ako v bode 6. a tým žalovaný znemožnil žalobcovi ako spotrebiteľovi získať objektívne informácie o podmienkach zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje. Takýto postup žalovaného pôsobí vo vzťahu k spotrebiteľovi zavádzajúco a mätúco.

15. Na doplnenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že výška RPMN uvedená v predmetných zmluvách bola uvedená v nesprávnej výške, nakoľko zo súhrnných údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2014 Ministerstvom financií Slovenskej republiky, bola ročná percentuálna miera nákladov pre spotrebiteľské úvery do výšky 1.500,- € vrátane, so splatnosťou nad 1 do 5 rokov vo výške 49,67 %, pričom v uvedených zmluvách bola uvedená RPMN po vykonaní revolvingu vo výške 70,01 %. Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy, ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) v neprospech spotrebiteľa, čo sa stalo v predmetnom prípade, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Rovnako predmetné zmluvy o revolvingovom úvere neobsahovali náležitosti vyžadované § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia týchto zmlúv (písm. f/ dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej

splatnosti spotrebiteľského úveru; písm. k/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia; písm. m/ súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny; písm. o/ úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere), čo má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy. Žalovaný až v oznámeniach veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 28.4.2014 (č.l. 45, 47 spisu) uviedol údaje o schválených úveroch vyžadovaných ustanovením § 9 ods. 2 citovaného zákona a vzorec pre výpočet RPMN, avšak tieto údaje mali byť podľa uvedeného zákonného ustanovenia, súčasťou zmlúv o revolvingovom úvere.

16. Odvolaciu námietku žalobcu, že napadnutý rozsudok je nepresvedčivý, zmätočný, považoval odvolací súd za nedôvodnú, pretože odôvodnenie napadnutého rozsudku je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Odvolací súd má za to, že okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

17. Žalovaný vo svojom odvolaní poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.6.2016, sp.zn. 5 Co 839/2016, ktoré je v jeho prospech a podľa ktorého ak došlo k zmene údajov o RPMN a predpokladanej RPMN v žiadosti o uzavretie zmluvy oproti schválenému úveru v týchto údajoch, nejde o uzavretie zmluvy so zmenami, keďže hodnota RPMN nie je náležitou zmluvy, na ktorej sa mali účastníci konsenzuálne dohodnúť, ale nevysporiadal sa s konštantnou judikatúrou slovenských súdov (napríklad rozsudky Krajského súdu Prešov zo dňa 25.4.2019, sp.zn. 15 Co 76/2018 a zo dňa 15.2.2017, sp.zn. 12 Co 161/2016), podľa ktorých nie je možné údaj o RPMN meniť jednostranným úkonom žalovaného. Odvolací súd dodáva, že odpoveď na uvedenú spornú otázku doteraz nedala najvyššia súdna autorita, a tak odvolací súd dôvodí, že dané rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne vo veci nemožno aplikovať a pri rozhodnutí z neho vychádzať. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2013, sp.zn. IV. ÚS 697/2013, v ktorom ústavný súd poukázal na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva Beian v. Rumunsko (č. 1) zo dňa 6.12.2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštancie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

18. Žalovaný svoje odvolanie, okrem iného, odôvodnil aj ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, d/ C.s.p., t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V odôvodnení svojho odvolania však žalovaný nešpecifikoval akým nesprávnym procesným postupom mu súd znemožnil

uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že boli porušené jej práva na spravodlivý proces, ani vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci Odvolací súd uvádza, že účinný prieskum napadnutého rozhodnutia alebo konania jemu predchádzajúceho môže odvolateľ vyvolať len pomenovaním konkrétnych nedostatkov napadnutého rozhodnutia, resp. konania, ktoré mu predchádzalo, čo žalovaný neurobil.

19. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 ods. 1 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

20. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

21. Odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok aj vo výroku III. o náhrade trov konania, keď žalovaný podal odvolanie aj voči tomuto výroku, avšak toto odvolanie vo vzťahu k výroku o trovách vôbec neodôvodnil, a preto odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku; žalobca odvolanie nepodal. Odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.).

22. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

23. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).